

„Ca să practici fotografia, trebuie să ai cunoștințe tehnice și, în același timp, să fii, măcar puțin, artist.”

Un interviu de **Raluca Șlicaru**

Care este background-ul dvs. profesional?

La bază sunt inginer mecanic. După absolvirea facultății am lucrat o perioadă în cercetare însă după revoluție, domeniul a intrat în regres și m-am orientat spre economie. Fiind pasionat de bursă am găsit o oportunitate la o companie de brokeraj de unde am ajuns în consultanță. Am urmat apoi programul MBA româno-canadian și astfel m-am angajat la Deloitte, în urmă cu 14 ani. Eu sunt cel care a pus bazele departamentului de evaluare în cadrul companiei în anul 2005. Specializările pe care le dețin în cadrul ANEVAR sunt: EI, EBM, EPI și VE și sunt Membru Acreditat ANEVAR (MAA) și membru RICS.

Care au fost primii pași în fotografie?

Am început într-o perioadă în care se făceau fotografii alb-negru și, fiind pasionat de chimia procesului de dezvoltare, mi-am construit un laborator cu toate substanțele necesare, pe care le amestecam în diverse moduri și experimentam astfel diverse tehnici. Am dezvoltat și filme color și chiar diapozitive. Primul meu aparat foto a fost un

Smena, apoi am continuat cu un Zenit, iar acum lucrez cu un Canon 6D.

Pasiunea pentru fotografie se împletește, în cazul dvs., cu cea pentru drumeții. Povestiți-ne.

Într-adevăr, pasiunea pentru fotografie este legată strâns de pasiunea pentru mersul pe munte. Deși am făcut și albume citadine, cele mai multe fotografii sunt din turele de munte. Muntele, și în general natura, oferă o diversitate infinită de subiecte. Anotimpurile preferate sunt toamna și iarna când chiar și locurile obișnuite furnizează subiecte de excepție, lumina este mai generoasă, culorile sunt mai saturate. În aceste perioade se realizează majoritatea imaginilor de concurs.

Fac între de 30 și 40 de zile de ture pe munte pe an, cele mai multe în zona văii Prahovei (în Bucegi, Baiului, Piatra Mare și Postăvaru) cu Clubul Alpin Floarea de Colț, la care se adaugă turele din străinătate.

Spuneți că sunteți membru în Clubul Alpin Floarea de Colț?

Sunt un membru foarte activ de peste 30 de ani și sunt și membru în consiliul director. Clubul a fost înfi-

ințat de Emilian Cristea în 1977, sub forma unui curs de inițiere în alpinism, în cadrul Universității Populare Ioan Dalles. Clubul avea ședințe de sală o dată la două săptămâni, iar în weekend se făceau ture de escaladă pe văile alpine sau drumeții. Asociația a funcționat continuu de atunci, a căpătat personalitate juridică, membrii săi având la dispoziție o ofertă largă de excursii (5-8 pe săptămână), ture „plenare” când închiriem o cabană întregă de câteva ori pe an și ne strângem cu toții, precum și tabere.

În cadrul ședințelor de sală se prezintă pe scurt problemele curente și apoi urmează un invitat care prezintă o expediție sau care vorbește despre teme de interes pentru activitățile alpine. Am fost și eu în postura de invitat și am povestit despre diverse călătorii din străinătate.

Față de colegii de serviciu, aleși după CV, colegii de club sunt mult mai diverși ca vârstă, experiențe de viață, cât și ca preocupări. Muntele este tema comună pentru toți, însă unii practică escalada, alții drumeția, ciclismul și mulți, fotografia.

În legătură cu organizarea asociației, când s-a compus statutul pentru legalizare m-am uitat în primul rând la statutul ANEVAR, care îmi era la îndemână. Pot să spun că mobilizarea

și organizarea unui consiliu director de asociație, în condițiile diversității de care vă spuneam, a constituit o provocare la care experiența mea de corporatist a contribuit din plin.

Ce asemănări găsiți între fotografie și evaluare?

Cu trei ani în urmă am avut ocazia să particip la Praga la o conferință care l-a avut ca invitat pe Aswath Damodaran. Acesta a fost întrebat, tot așa, ce activitate se aseamănă cel mai mult, în opinia sa, cu cea de evaluare? Răspunsul lui a fost: gătitul. Pentru că la fel ca și evaluarea, gătitul are o latură tehnică, o parte științifică, exactă, fiind în același timp și o artă. Eu pot să adaug că alături de cele două putem situa foarte ușor și fotografia. Și în fotografie trebuie să ai cunoștințe tehnice și, în același timp, să fii, măcar puțin, artist.

Care sunt cele mai interesante destinații pe care le recomandați?

România este una din cele mai fotogenice țări din Europa. Avem cu siguranță în țară subiecte pentru toate gusturile, cu care se poate câștiga orice concurs și sunt și accesibile. În afară, mi-au plăcut foarte mult țările nordice, nordul extrem, Norvegia, Islanda. Acolo, datorită latitudinii, soarele rămâne jos chiar și la prânz, lumina este extraordinară, conturează formele și intensifică culorile. Un apus

**Interviu cu Gheorghe Nistoroiu,
Manager Deloitte, Membru ANEVAR**

Coborâre de iarnă, Vârful Ciucas

Creasta Baiului, pe bicicletă

Drumul spre cer

Curcubeu în regiunea Odda, Norvegia

Gheorghe Nistoroiu

în Islanda poate să dureze ore în șir, mai ales în nopțile de vară când se contopește cu răsăritul. Am fost în majoritatea țărilor europene dar și în afara Europei, de exemplu în munții Altas din Maroc.

Cât de mult investiți în echipamente?

Pot să spun că investiția în echipamentul de munte nu este una majoră. Folosesc un echipament obișnuit pentru munte, pentru 3 sezoane. Având în vedere frecvența turelor, bocancii se uzează cel mai repede, de

aceea am mai multe perechi, adaptate fiecărui sezon.

În privința echipamentului foto, în turele cu potențial de imagini deosebite, dar care nu sunt pe creastă, iau cu mine camera Canon 6D. Obiectivul uzual este un 24-105 mm la care se adaugă un zoom 12-24 mm de la Sigma, care, la focalele minime accentuează dramatic perspectiva și face minuni din peisaje. În turele mai grele sau în condiții deosebite de vreme (ger extrem, furtună de zăpadă) folosesc un aparat mai ușor, un Canon G1x mark 2, care oferă o calitate comparabilă. Folosesc exclusiv formatul raw. Imi plac și imaginile alb-negru, am dezvoltat o adevărată pasiune pentru pozele în contralumină sau cu soarele în cadru.

Cum se desfășoară activitatea asociației din care faceți parte?

Activitatea Clubului Alpin Floarea de Colț se desfășoară săptămânal

pe Valea Prahovei. În fiecare sâmbătă membrii se întâlnesc în trenul 3001, în vagonul 2. Și întotdeauna sunt între 20 și 50 de participanți, în funcție de condițiile meteo. Cu excepția unor trasee anunțate pe site-ul Clubului, traseele zilei sunt configurate și planurile sunt puse la cale în timpul călătoriei cu trenul. Față de alte grupuri care s-au dezvoltat în ultimii ani în jurul unui site sau al unui cont Facebook administrate de organizator și care există atât cât activează organizatorul, Clubul Alpin Floarea de Colț nu este un club dependent de un lider, ceea ce i-a și permis să activeze peste 40 de ani. În fiecare grup există persoane cu mai multă experiență care preiau rolul de conducător de tură, dar formal nu există un ghid deoarece oamenii se cunosc între ei și majoritatea cunosc bine traseele, astfel încât alegerea se face în funcție de pregătirea fiecăruia. Deși participanții au vârste foarte diferite, mergând aproape săptămânal, au pregătire fizică bună și aproape

Laguna glaciară Jokulsarlon, Islanda

că nu au fost accidente în cei peste 40 de ani de activitate.

Pentru acești oameni, mersul pe munte a depășit cadrul unui simplu hobby, a devenit un mod de viață. Nu contează dacă ninge, plouă sau e furtună, este doar o altă față (de regulă deosebită) a muntelui. Au fost cazuri când și eu am urmărit special codul portocaliu de viscol sau de ger în creasta Baiului pentru a face poze. Traseele fiind bine cunoscute și echipamentul perfect adaptat, nu există niciun risc.

Ce vârstă au membrii care compun asociația?

Membrii ANEVAR, de exemplu, după ce se pensionează mai păstrează legătura o perioadă cu asociația dar nu pentru mult timp, pe când la noi rămâi implicat toată viața. Când nu mai poți să mergi pe munte, mergi pe deal, când nu mai poți nici pe deal, te întâlnești în parcul natural Văcărești sau în pădurile din jurul Bucureștiului. Avem membri activi care au peste 80 de ani și sunt prezenți în fiecare săptămână la tren. Dincolo de excursiile care se fac, întâlnirile acestea devin și prilej de socializare. Majoritatea membrilor sunt la vârsta de mijloc când nu mai au grija copiilor, au mai mult timp și alte priorități în viață. Tineri sub 30 de ani sunt puțini, vin de câteva ori, apoi dispar.

Cât timp alocați acestui hobby?

Sunt membru în „Floarea de Colț” de 33 de ani. Am depășit, după calculele mele, 1.100 de zile de tură. În afara timpului în care sunt plecat pe munte, aloc timp și selectării și prelucrării imaginilor realizate. În săptămânile în care nu plec pe munte, nu stau acasă. Ies cu bicicleta, ori sunt într-o drumeție de șes. Este felul meu de a mă relaxa și dedic tot timpul liber acestui hobby.

Organizați și un concurs de fotografie anual. Cine sunt cei care se înscriu?

De la începuturile sale Clubul organizează anual un concurs de fotografie denumit tradițional „Căciula de aur” care se ține în decembrie și marchează închiderea sezonului ședințelor de sală. La ediția de anul trecut au apărut atât membri ai Clubului, cât și invitați de la alte asociații montane din țară, eu fiind unul dintre organizatori. ■

Apus la Vik, Islanda